

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

29 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:

președinte: **Diaconu Iurie,**

judecători: **Catan Liliana, Guzun Ion, Mardari Dumitru și Ghervas Maria,**

cu participarea:

procurorului – **Suvac Nicolae,**

avocatei – **Sîrcu Ina,**

judecând, în ședință publică, cererea de revizuire declarată de condamnat, prin care se solicită casarea, în partea stabilirii pedepsei, a sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 octombrie 2013, a deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 aprilie 2014 și a deciziei Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

MIRON Alexandru XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX și XXXXX.

Termenul de examinare:

Cauza a parvenit la - 30.09.2019;

Cauza a fost examinată la - 29.10.2019.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Procurorul s-a pronunțat pentru respingerea cererii de revizuire.

Avocata Sîrcu Ina, acționând în numele condamnatului, a solicitat admiterea recursului în sensul declarat de Miron Alexandru.

Condamnatul a depus cerere de examinare a revizuirii în lipsa sa.

Colegiul Penal, în baza actelor din dosar,

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 octombrie 2013 Miron Al. a fost condamnat:

- în baza art. 145 alin. (2) lit. a), b) Cod penal la 20 ani închisoare;

- în baza art. 290 alin (1) Cod penal la 3 ani închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 23 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță *in fapt* a constatat că, Miron Al. urmărind scopul omorului cu premeditate și din interes material a soției sale, Miron A., din motiv că dorea să-și creeze o familie nouă cu amanta sa, Avram N., urmărind scopul

intrării ilegale în posesia cotei-părți a soției sale din patrimoniul total deținut în devălmășie, intenționat, într-o perioadă nedeterminată de timp, a planificat săvârșirea infracțiunii în următoarele circumstanțe:

La 3 august 2011, aproximativ la ora 15:00 Miron Al., aflându-se în centrul comercial „Jumbo”, a procurat o mască din latex cu imaginea unui monstru pentru a-și deghiza înfățișarea, iar la începutul lunii august 2011 s-a deplasat la piața improvizată din str. Tăbăcăria Veche, de unde a procurat o salopetă de culoare albastră, în același scop. La 18 august 2011, în jurul orei 07:30, inculpatul s-a deplasat pe str. 31 August 33, ap. 2, mun. Chișinău unde din subsolul casei a dezgropat un ștuț, pregătit artizanal, pe care l-a pus în portbagajul automobilului de model „Volkswagen Golf” cu n/î XXXXX.

În continuarea acțiunilor sale infracționale, Miron Al. știind cu certitudine că soția sa se află în mun. Chișinău pentru efectuarea cumpărăturilor și în scurt timp urma să revină la domiciliul său din XXXXX, la ora 14:08 a efectuat un apel telefonic acesteia pentru a concretiza ora revenirii la domiciliu și la aceeași dată, a luat masca din latex, salopeta, maioul, bocanii și ștuțul confecționat artizanal, toate pregătite din timp, și în jurul orei 14:25 cu automobilul personal de model „Volkswagen Golf” cu n/î XXXXX s-a deplasat în direcția domiciliului său. Ajungând la o distanță de aproximativ 800 metri a parcat automobilul după care pe bancheta din spate a automobilului s-a îmbrăcat în salopetă și maioul pregătit din timp și a încălțat bocanii și, ajungând la etajul 14 a blocului locativ nr. 54 din str. Muncești, mun. Chișinău, cunoscând despre faptul că soția sa se întoarce de la cumpărături, Miron Al. a așteptat-o, iar când Miron A. a ieșit din ascensor la etajul 14 al blocului locativ, inculpatul s-a apropiat de ea și a efectuat două împușcături din ștuțul pe care-l avea cu sine, cauzându-i lui Miron A. leziuni corporale care, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 78/1531 din 11.10.2011, se califică ca leziuni corporale grave în rezultatul cărora Miron A. a decedat pe loc, după care, urmărind scopul ascunderii urmelor infracțiunii și inducerii în eroare a organului de urmărire penală, Miron Al. a luat geanta soției sale fără scop de însușire și cu bunurile sustrase a plecat într-o direcție necunoscută.

Tot Miron Al., urmărind scopul păstrării și transportării ilegale a armei scoase din circuitul civil, într-o perioadă nedeterminată de timp și în circumstanțe necunoscute, a intrat în posesia unui ștuț cu lungimea de 600 mm, ce a fost confecționat artizanal prin tăierea țevii și a patului armei de vânatoare și care conform pct. 1) lit. b) din nota Hotărârii Guvernului nr.126 din 15.02.2000 cu privire la aprobarea Listei cu tipurile de arme și munițiile aferente pasibile de vânzare persoanelor fizice și juridice, este prohibită de a fi deținută de către persoanele fizice și juridice.

În continuarea acțiunilor sale infracționale Miron Al., la 18 august 2011, în jurul orei 07:30, s-a deplasat pe str. 31 august 33 din mun. Chișinău, ap. 2, de unde din subsolul casei a dezgropat ștuțul nominalizat, pregătit artizanal, pe care l-a transportat până la șos. Muncești 54, unde l-a folosit pentru omorul soției sale Miron A.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că nu a săvârșit infracțiunea incriminată, menționând că învinuirea a fost formulată

în baza declarațiilor date de acesta la etapa de urmărire penală, de la care a renunțat ulterior, învinuirea fiind bazată pe presupuneri, fiind neglijate declarațiile oferite de Șahrinova L., care a declarat că persoana pe care a văzut-o în ziua omorului coborând pe scările din bloc, nu seamăna cu inculpatul, precum și faptul că Ambros Gh. a indicat că nu a oferit la urmărirea penală declarațiile date citire de procuror, iar Guțu E. a organizat defăimarea de caracter pe numele lui Miron Al., ceea ce pune sub îndoială sinceritatea lui.

De asemenea, inculpatul a mai invocat că, martorul Zaziuc A. a declarat în instanța de judecată că bărbatul pe care l-a văzut în ziua omorului nu este inculpatul, care sub influența unor persoane influente a luat vina asupra sa și deoarece nu cunoștea exact în ce era îmbrăcat infractorul a oferit declarații diferite de cele descrise de martori, referitoare la vestimentație.

Mai mult ca atât, nu este stabilit și confirmat timpul comiterii infracțiunii, la materialele cauzei au fost acumulate probe obținute cu încălcarea esențială de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de procedură penală, iar instanța nu și-a bazat concluzia pe probe exacte și temeinice, nu a analizat procesul-verbal privind folosirea câinelui detector „Cezar”, nu a ținut cont că nici unul din rapoartele de efectuare a expertizelor anexate la dosar nu indică către Miron Al. și de faptul că arma nu a fost prezentată în instanță, aceasta neexistând, de fapt.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 aprilie 2014 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a reținut că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, dându-le o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, a stabilit cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă despre condamnarea lui Miron A. în baza pe toate capetele de acuzare, totodată corect stabilindu-i acestuia, în temeiul art. 84 alin (1) Cod penal, pedeapsa de 23 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Instanța de apel a mai menționat că, argumentele inculpatului conform cărora își neagă vina, invocând că, toate probele din dosar indică la nevinovăția sa, iar declarațiile date la urmărirea penală nu le recunoaște, deoarece au fost dobândite cu grave încălcări procesuale, fiind supus maltratării, nu și-au găsit confirmare. În vederea excluderii versiunii maltratării, a fost pusă în sarcina procurorului verificarea sub toate aspectele a faptului maltratării inculpatului Miron Al. în Comisariatul General de Poliție, în rezultat la care, instanței i-a fost prezentată informația potrivit căreia, faptul constrângerii fizice și psihice a lui Miron Al., în scop de recunoaștere a vinovăției, a constituit obiectul unei investigații în baza art. 274 din Codul de procedură penală. Ca rezultat, procurorul șef-adjunct al secției exercitare și conducere a urmăririi penale a Procuraturii mun. Chișinău, Bordos E., la 27 aprilie 2012, a dispus neînceperea urmăririi penale, din motivul inexistenței faptului infracțiunii.

Nefiind de acord cu ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale, avocatul I.

Nichita, acționând în interesele lui Miron A., s-a adresat cu plângere procurorului ierarhic superior, solicitând anularea ordonanței nominalizate. În ordine de control ierarhic superior, procurorul adjunct al procurorului mun. Chișinău, Lupu Vl., prin ordonanța din 17 septembrie 2012, a respins plângerea avocatului, considerând-o neîntemeiată.

Ulterior, ordonanța de neîncepere a urmăririi penale a fost menținută prin încheierea irevocabilă a judecătorului de instrucție din 15 aprilie 2013.

Referitor la faptul dat, Miron Al. și avocatul său Nichita I. au fost informați despre deciziile adoptate, fapt confirmat de avocatul Zadoinov R. în ședința instanței de apel.

Urmare a celor sus expuse, versiunea inculpatului Miron A. privind maltratarea în scop de recunoaștere a vinovăției, nu și-a găsit confirmarea, instanța de apel apreciind-o ca fiind o modalitate de apărare în tentativa de eschivare de la răspundere penală pentru infracțiunile comise.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic poziția inculpatului despre negarea aflării la volanul automobilului de model „Volkswagen Golf” și în vederea asigurării acestei poziții de apărare a venit cu rugămintea către Belov V. să depună mărturii false, precum că automobilul s-ar fi aflat la acesta (la reparație) de câteva zile și că anume martorul a condus automobilul, declarații combătute în instanța de judecată de însuși martorul Belov V. De asemenea, au rămas fără explicații și declarațiile martorului Guțu E. (finul inculpatului), care a relatat că, în jurul orei 12:00, aflându-se la balcon a văzut automobilul nașului său de model „Volkswagen Golf” cum se deplasa pe str. Muncești în direcția ieșirii din mun. Chișinău.

Instanța de a apel a apreciat că sunt nefondate argumentele inculpatului Miron A., precum că sentința ar fi bazată pe presupuneri, din motiv că martorii audiați nu au putut oferi o descriere certă a persoanei care a comis omorul cet. Miron A., or, acesta se bazează în textul apelului pe extragerea din conținut a declarațiile unora dintre martorii audiați, în timp ce instanța a constatat vina inculpatului ca urmare a examinării în cumul a declarațiilor martorilor, constatând că inculpatul a procurat salopeta și masca care au fost utilizate la săvârșirea crimei, fapt confirmat de vânzătorii acestor produse.

Invocările apelantului precum că, conform acțiunilor de identificare a persoanei, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei nu a fost stabilit faptul că el este persoana care a săvârșit omorul sunt eronate, în condițiile în care instanța de apel nu a determinat existența unor încălcări la efectuarea acestei măsuri procesuale, iar inculpatul trece sub tăcere și faptul că pe lângă identificarea acestuia ca fiind cumpărător al salopetei și a măștii sus-indicate, au fost identificată și motocicletă cu care Miron A. s-a deplasat la piața din str. Tăbăcăria Veche, în scopul procurării salopetei, fapt confirmat de martorul Bordei V. care activa în calitate de vânzător. Totodată, deținerea salopetei de către inculpat a fost confirmată și de martorul Guțu E., care au văzut-o în biroul inculpatului Miron A.

Concomitent, instanța de apel a respins declarațiile inculpatului și ale martorului Avram N., referitoare la faptul că acesta nu dorea înființarea unei familii, susținând că au întrerupt relația de concubinaj în anul 2009, în condițiile în care în urma percheziției, la domiciliul N. Avram au fost depistate suficiente probe (bonuri de achitare, poze), care confirmă continuarea relații în cumul, faptul plecării împreună la munți, că inculpatul în

cadrul procesului contravențional în calitate de contravenient s-a prezentat ca fiind viitorul soț al Nataliei.

Trimiterile inculpatului la faptul că, din declarațiile martorului Zaziuc A. rezultă că, persoana care a intrat în magazinul unde aceasta activa nu era Miron A., la fel nu au putut fi acceptate de către instanța de apel, or, în cazul dat nu există nici o confirmare că acea persoană ar fi făptuitorul faptei după versiunea inculpatului.

Cu referire la declarațiile oferite de Ambros Gh. și Guțu E. instanța de apel a reținut că declarațiile făcute în cadrul confruntării acestora care, examinate în cumul cu declarațiile sus-menționate nu trezesc dubii referitoare la veridicitatea acestora, instanța de apel reiterând cu această ocazie că temei pentru constatarea vinovăției inculpatului constă în examinarea cumulativă a probelor acumulate, și nu a declarațiilor separate ale martorilor.

La fel, instanța de apel a considerat că, darea de către inculpat a declarațiilor la etapa de urmărire penală, de la care a renunțat ulterior, referitoare la indicarea că, ar fi avut o altă vestimentație decât cea declarată de martori, nu constituie decât o cale de apărare a acestuia și nu infirmă în nici un mod concluzia instanței axată pe probele indicate mai sus.

Cu referire la cea de-a doua infracțiune prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reținut că, odată ce a fost stabilit făptuitorul omorului cet. Miron A. în persoana inculpatului Miron Al., faptul utilizării la săvârșirea acesteia a armei de foc, este stabilit, or, din cumulul probelor acumulate, inculpatul a posedat (păstrat și purtat) o perioadă nedeterminată de timp, până la comiterea omorului, un ștuț cu lungimea de 600 mm ce a fost confecționat artizanal, prin tăierea țevii și a patului armei de vânatoare, cu care a fost finalizată acțiunea inculpatului și intenția directă a acestuia de a săvârși omorul lui Miron A., prohibită deținerii de către persoane fizice în conformitate cu pct. 1) lit. b) din nota la Hotărârea Guvernului nr. 126 din 15.02.2000 cu privire la aprobarea Listei cu tipurile de arme și munițiile aferente pasibile de vânzare persoanelor fizice și juridice. Faptul dat rezultă și din declarațiile martorului Tumuruc P., care a relatat că, aflându-se în garajul de pe str. 31 August 1989, la rugămintea inculpatului pentru a-l ajuta să aleagă merele, a fost întrebat de către acesta ce se întâmplă dacă o armă se află mai mult timp în unsoare. Tot el a declarat că, în toamna anului 2010, l-a ajutat pe Miron A. să descarce merele iar de ei s-a apropiat Luca V., care l-a întrebat dacă a șters arma, la ce Miron A. i-a răspuns afirmativ (vol. IV, f.d.100-101).

Instanța de apel a respins argumentul apelantului referitor la faptul că arma nu a fost găsită, or, această circumstanță nu exclude, în coroborare cu circumstanțele constatate mai sus, faptul utilizării de către inculpat la comiterea omorului a armei și, în consecință, păstrarea și purtarea acesteia. Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, instanța de apel a calificat-o drept o metodă de apărare, în scopul eschivării de la răspunderea penală pentru infracțiunile comise.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a stabilit că, prima instanță a aplicat față de inculpat o pedeapsă legală și proporțională crimei comise, la stabilirea căreia, a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ținând cont de caracterul infracțiunilor comise, de circumstanțele cauzei dar și de personalitatea inculpatului.

6. Ulterior, avocatul Zadoinov R., acționând în numele inculpatului Miron Al., invocând la general art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei soluții de achitare în privința inculpatului.

În acest sens, recurentul a făcut trimitere la art. 3, 6 CEDO și la art. 2 al Protocolului nr. 7 CEDO, invocând că instanța de apel nu a reexaminat probele potrivit modului stabilit pentru prima instanță, iar condițiile de detenție inumane și degradante nu au permis inculpatului să se apere în mod efectiv, fiind încălcat în acest sens dreptul inculpatului la un proces echitabil.

În aceeași ordine de idei, avocatul a mai adăugat că instanța de apel punând la baza deciziei sale depozițiile mai multor martori, urma să-i audieze în condiții de nemijlocire, adică să examineze probele prezentate de către acuzare sau apărare în mod direct, deoarece instanța de apel nu poate reexamina cauza, să stabilească faptele sau vinovăția inculpatului fără examinarea directă a probelor. Din cauza condițiilor inumane de detenție, inculpatul nu a putut comunica cu apărătorul său, iar ultimul la rândul său nu a putut să-i reprezinte poziția în instanța de judecată.

Totodată, avocatul a reiterat argumentele de fapt și de drept invocate în cererea de apel și toate actele procesuale adresate procurorului, organului de urmărire penală și instanțelor de judecată.

De asemenea recurentul a mai invocat inadmisibilitatea și nulitatea probelor acuzării, în special a celor obținute cu încălcarea Codului de procedură penală, cu încălcarea competenței (urmărirea penală a fost efectuată de către un organ necompetent), prin aplicarea torturii și cu încălcarea dreptului la apărare.

7. Prin decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2014 s-a dispus inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Zadoinov R. în numele inculpatului Miron Al., împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 aprilie 2014, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar instanța a consemnat că, în pct. 18 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 30 octombrie 2009 „*Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală*”, este atenționat că instanța de recurs controlează dacă s-a aplicat corect dreptul față de faptele constatate de către instanța de apel și dacă faptele au fost constatate respectându-se normele materiale sau procesuale. Sub acest aspect, instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis careva erori de drept.

Colegiul penal a reținut că instanțele de judecată, verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă, potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, au ajuns la concluzia corectă cu privire la vinovăția lui Miron Al. de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), b) și art. 290 alin. (1) Cod penal, fiindu-i corect stabilită pedeapsa definitivă de 23 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

Cu referire la criticele formulate de recurent, precum că inculpatul nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și căroră instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 5, soluție pe care instanța de recurs și-a însușit-o și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând decizia atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat de acesta este vădit neîntemeiat.

La fel, instanța de recurs a respins argumentele avocatului prin care acesta invocă violarea art. 3 CEDO, menționând în acest context că instanța de apel, în vederea excluderii versiunii maltratării, a pus în sarcina procurorului verificarea sub toate aspectele a faptului torturării inculpatului Miron Al. în Comisariatul General de Poliție, fiind prezentată instanței de apel informația potrivit căreia, faptul constrângerii fizice și psihice a inculpatului, în scop de recunoaștere a vinovăției, a constituit obiectul unei investigații în baza art. 274 din Codul de procedură penală.

Ca rezultat, procurorul șef-adjunct al secției exercitare și conducere a urmăririi penale a Procuraturii mun. Chișinău, E. Bordos, la 27 aprilie 2012, a dispus neînceperea urmăririi penale, din motivul inexistenței faptului infracțiunii. Nefiind de acord cu ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale, avocatul I. Nichita, în interesele lui Miron Al., s-a adresat cu plângere procurorului ierarhic superior, solicitând anularea ordonanței nominalizate. În ordine de control ierarhic superior, procurorul adjunct al procurorului mun. Chișinău, Lupu Vl., prin ordonanța din 17 septembrie 2012, a respins plângerea avocatului Nichita I., considerând-o neîntemeiată. Ulterior, ordonanța de neîncepere a urmăririi penale a fost menținută prin încheierea irevocabilă a judecătorului de instrucție din 15 aprilie 2013. Referitor la faptul dat, inculpatul și avocatul său Nichita I. au fost informați, fapt confirmat de avocatul Zadoinov R. în ședința instanței de apel.

Prin urmare, instanța de apel corect a stabilit că versiunea inculpatului Miron Al. privind maltratarea în scop de recunoaștere a vinovăției, nu și-a găsit confirmarea, aceasta fiind o modalitate de apărare a inculpatului în tentativa de eschivare de la răspundere penală pentru infracțiunile comise.

Tot aici, Colegiul Penal a mai atras atenția și asupra motivului invocat de recurent, referitor la condițiile de detenție, care la fel urmează a fi apreciat critic, deoarece inculpatul personal sau prin intermediul apărătorului avea posibilitatea reală să conteste condițiile în care este deținut la Departamentul Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției, însă, lecturând materialele cauzei, careva răspuns în acest sens la dosar nu este anexat, mai mult, potrivit alin. (2) al art. 427 Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Pe cale de consecință, rezultă că odată ce inculpatul n-a contestat în apel condițiile de detenție invocate în recurs, se prezumă că acesta a fost de acord cu ele și, prin urmare nu este în drept să invoce în recurs probleme de drept în privința condițiilor de detenție.

Totodată, verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (vol. V, f. d. 199-212) și lecturând textul deciziei adoptate, instanța de recurs a conchis că

instanța de apel la judecarea apelului declarat de inculpat, a respectat întocmai prevederile art. 415, 417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată, iar inculpatul și avocatul acestuia n-au solicitat audierea suplimentară a martorilor, fiind audiat nemijlocit inculpatul și succesorul legal al victimei Tomai I.

9. La 2 septembrie 2019, condamnatul declară cerere de revizuire, prin care solicită de a fi desființate, în partea stabilirii pedepsei, sentința Judecătorei Chișinău din 11 octombrie 2013, decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 aprilie 2014 și decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2014, cu rejudecarea cauzei și redozarea pedepsei până la 14 ani 8 luni, aceasta fiindu-i calculată din data de 24 august 2011.

În vederea motivării cererii de revizuire, condamnatul menționează că, la 4 septembrie 2018, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut publică hotărârea în cauza *Miron c. Moldovei*, cererea nr. 74497/13, constatând încălcarea art. 3 (condiții inadecvate de detenție în penitenciarul nr 13), art. 5 paragraful 1 (detenție ilegală) și art. 13 (lipsa unui remediu efectiv) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În această hotărâre CtEDO a constatat că, la 24 august 2011, Miron Al. a fost reținut de poliție fiind acuzat de omor și posesie ilegală de armă. El a fost plasat în arest preventiv la 28 august 2011, detenția sa fiind prelungită ulterior la fiecare 30 de zile până la 21 ianuarie 2012, pe motivul gravității acuzațiilor, că ar putea să se ascundă sau să pericliteze urmărirea penală.

Ulterior, la 17 ianuarie 2012, cauza lui Miron Al. a fost expediată în instanța de judecată și detenția acestuia a fost prelungită la fiecare 3 luni, reținându-se valabile aceleași motive ce au justificat detenția inițială. În recursurile sale, Miron Al. s-a plâns, fără succes, printre altele, de durata detenției care, în opinia acestuia, nu mai era justificată. El a invocat că detenția sa a depășit termenul limită de 12 luni prevăzut de legea procesual-penală și instanțele nu au reținut nici o circumstanță excepțională ce ar justifica o atare perioadă lungă, pe când gravitatea acuzațiilor nu pot în sine să constituie motiv suficient pentru prelungirea privării de libertate.

CtEDO a specificat concret perioada detenției ilegale și condițiile inadecvate de detenție, prin care menționează că, la 28 septembrie 2011, Miron Al. a fost transferat în Penitenciarul nr. 13, unde a fost deținut până la 4 decembrie 2014, el a fost deținut în celule cu iluminare proastă, pereți umezi și împreună cu alți 5 deținuți într-un spațiu de 6 m.p. Din cauza suprapopulării, Miron Al. a fost nevoit să împartă patul cu un deținut, dormind pe rând. Pe durata detenției acesta nu a primit lenjerie de pat sau îmbrăcăminte, câțiva din deținuți erau diagnosticați cu tuberculoză, HIV și aveau răni deschise, etc.

Totodată, CtEDO a constatat în unanimitate violarea art. 5§1 din Convenție, detenția acestuia a depășit termenul maximal prevăzut de lege. Totodată, detenția în condiții necorespunzătoare constituie o încălcare a art. 3 din Convenție, precum și că Miron Al. nu a avut un remediu efectiv prevăzut de art. 13, privind contestarea condițiilor de detenție în Penitenciarul nr. 13.

Pentru cele constatate, Curtea i-a acordat reclamantului 10.000 Euro cu titlu de prejudiciu moral și 1.000 Euro cu titlu de costuri și cheltuieli.

Urmare a celor declarate, în lumina legislației internaționale, cât și naționale, având la bază prevederile art. 464¹ Cod de procedură penală, revizuentul solicită rejudecarea cauzei și desființarea hotărârilor nominalizate, și potrivit art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, reducerea pedepsei conform următorului calcul: două zile de închisoare pentru o zi de arest preventiv. Or, instanța reduce pedeapsa inculpatului drept recompensă pentru aceste încălcări constatate de CtEDO, astfel, condamnatul urmând să beneficieze de o reducere a pedepsei după cum urmează: 4 ani, 2 luni = 8 ani, 4 luni, a termenului de pedeapsă cu închisoarea stabilit prin aceste hotărâri.

Astfel, la 11 octombrie 2013, Miron Al., a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a) b) Cod penal și art. 290 alin. (1) Cod penal, urmându-i a fi stabilită pedeapsa de 23 ani închisoare - 8 ani, 4 luni = 14 ani, 8 luni.

Mai mult, conform prevederilor art. 7 alin. (8) Cod de procedură penală, hotărârile definitive ale Curții sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanța de judecată. Reieșind din sensul acestei norme, au caracter obligatoriu nu doar interpretările jurisprudențiale ale Curții cuprinse în hotărârile sale adoptate în privința Republicii Moldova, dar și cele adoptate în privința altor state. Referitor la hotărârile Curții adoptate în privința unor state concrete, statele contractante singure decid cum să execute cel mai bine hotărârile Curții, în condițiile constatării unei încălcări a articolului din Convenție. Cel mai eficient mod de a repune persoana căreia i-a fost recunoscută încălcarea în situația sa inițială (*restitutio in integrum*) pentru Republica Moldova ca stat contractant și în conformitate cu prevederile legale în vigoare, este aplicarea căii de atac extraordinare, și anume a procedurii de revizuire a cauzei la nivel național, prin care instanța își retractează propria hotărâre.

În aceiași ordine de idei, condamnatul mai menționează că, în Hotărârea Curții Constituționale nr. 10 din 16 aprilie 2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova, în redacția Hotărârii nr. 39 din 09.07.2001, Curtea a stabilit că: „*principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, tratatele internaționale ratificate și cele la care Republica Moldova a aderat, sunt parte componentă a cadrului legal al Republicii Moldova și devin norme ale dreptului intern.*” În sensul acestei interpretări, în Republica Moldova dreptul intern și cel internațional reprezintă un tot întreg, o structură unitară.

La stabilirea pedepsei nu a fost luat în considerare faptul detenției preventive pe o durată excesiv de lungă, pentru 3 ani și 23 zile și nebazată pe motive rezonabile și suficiente, fiind stabilită condamnatului prin hotărârile din speța dată, pedeapsa penală de 23 ani închisoare, cu executare a acesteia în penitenciar de tip închis.

10. Examinând cererea de revizuire declarată de condamnat, în raport cu actele cauzei și statuările din hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauza Miron v. Moldova (cererea nr. 74497/13), Colegiul Penal ajunge la concluzia că aceasta urmează a fi respinsă, ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente.

În drept, raționamentele instanței de respingere a cererii de revizuire se fondează pe dispoziția art. 464¹ alin. (10) din Codul de procedură penală, potrivit căreia instanța respinge cererea în cazul în care constată că este tardivă sau neîntemeiată. Respingerea cererii de revizuire, ca neîntemeiată, este precedată de controlul preliminar al instanței supreme efectuat asupra actelor cauzei penale în coroborare cu statuările din hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, care a stat la baza inițierii procedurii de revizuire.

Potrivit prevederilor conținute în art. 464¹ alin. (1) Cod de procedură penală, **hotărârile irevocabile** pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale omului ori a dispus scoaterea cauzei de pe rol ca urmare a soluționării amiabile a litigiului dintre stat și reclamanți pot fi supuse revizuirii dacă, **cel puțin una dintre consecințele grave ale încălcării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta, continuă să se producă și nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.**

Din analiza textuală a dispozițiilor art. 464¹ alin. (1) Cod de procedură penală rezultă că, pentru admiterea unei cereri de revizuire, este necesară constatarea, prin hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, a **încălcării unui drept prevăzut de Convenție, producerea, și în prezent, a consecințelor grave ale acestei încălcări și imposibilitatea remedierii în alt mod decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.** Condițiile premergătoare de admisibilitate în fond a cererii de revizuire urmează a fi prezente cumulativ în speța deferită judecării, pentru ca cauza să fie supusă procedurii de revizuire.

Pornind de la prima condiție impusă de legislator, și anume - *constatarea, prin hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, a încălcării unui drept prevăzut de Convenție*, Colegiul Penal relevă că, potrivit părții dispozitive a hotărârii Curții Europene din 4 septembrie 2018 în cauza Miron v. Republica Moldova, în unanimitate s-a hotărât că a avut loc o încălcare a art. 3, 5§1, 13 din Convenție.

Instanța, va reda, în contextul ce urmează, unele pasaje din statuările Curții notate în hotărârea din 4 septembrie 2018 în cauza ce-l vizează pe Miron Alexandru v. Republica Moldova, pentru a le putea supune analizei prin prisma celorlalte condiții de admisibilitate a cererii de revizuire enumerate supra:

Articolul 3 CEDO

„10. La 28 septembrie 2011 reclamantul a fost transferat în penitenciarul nr. 13 din Chișinău, unde a fost deținut până la 4 decembrie 2014.

11. Potrivit reclamantului, el a fost deținut în celule de 6 metri pătrați cu iluminare slabă și pereți umezi, în care erau câte șase deținuți. Din cauza suprapopulării, reclamantul a trebuit să împartă un pat cu un alt deținut, cu care se înțelesese să doarmă pe rând. În timpul detenției, reclamantul nu a primit lenjerie de pat sau îmbrăcăminte. Unii deținuți erau diagnosticați cu tuberculoză sau HIV și aveau răni sângerânde. Reclamantului i se permitea să iasă în afara celulei doar o oră pe zi. În lipsa unui sistem funcțional de ventilație, în timpul verii aerul din interior era fierbinte, umed și mirositor, ceea ce făcea respirația dificilă. Pe vreme rece, nu era încălzire, temperatura în celule

fiind extrem de scăzută. Veceul nu era separat de restul celulei. Spălătoria închisorii nu funcționa și reclamantul nu putea să-și spele hainele.

12. La 18 aprilie 2014 avocatul reclamantului s-a plâns la Procuratura Generală cu privire la condițiile de detenție ale acestuia în penitenciarul nr. 13. Printr-o scrisoare din 15 mai 2014, Departamentul Instituțiilor Penitenciare a respins plângerile cu referire la supraaglomerare, la deținuții infectați cu tuberculoză, la alimentarea insuficientă și la asistența medicală.

19. Curtea amintește că ea a constatat că condițiile de detenție în penitenciarul nr. 13 fuseseră contrare Articolului 3 din Convenție în numeroase hotărâri (a se vedea, printre recentele hotărâri, Hadji v. Moldova, nr. 32844/07 și 41378/07, § 20, 14 februarie 2012, Silvestru v. Republica Moldova, 281 73/10, 13 ianuarie 2015 și Pisaroglu v. Republica Moldova, nr. 21061/11, 3 martie 2015). Prin urmare, Curtea consideră că dificultățile cu care s-a confruntat reclamantul în timpul detenției sale în penitenciarul nr. 13 au depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și a atins pragul de severitate în baza Articolului 3 din Convenție. În consecință, a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție.”

Articolul 5§1 CEDO

„20. Reclamantul s-a plâns de încălcarea Articolului 5§1 din Convenție din cauza faptului că detenția sa a fost mai îndelungată decât durata maximală permisă de legea națională.

23. Reclamantul s-a plâns că el a fost plasat în arest preventiv pentru o perioadă mai mare de douăsprezece luni, contrar Articolului 25 (4) din Constituție.

25. Curtea amintește că ea a examinat o plângere identică în cauza Savca și a constatat o încălcare a Articolului 5§1 din Convenție din cauza faptului că legislația pe baza căreia reclamantul a fost deținut în arest preventiv nu fusese suficient de clară și previzibilă în aplicarea sa și, prin urmare, nu îndeplinea cerința de „legalitate”. Întrucât nu există motive pentru a ajunge la o concluzie diferită în prezenta cauză, Curtea concluzionează că și în prezenta cauză a avut loc o încălcare a Articolul 5§1 din Convenție.

Articolul 13 CEDO

„27. De asemenea, reclamantul a invocat lipsa remediilor efective împotriva condițiilor de detenție inumane și degradante.

30. Așa cum Curtea a constatat de mai multe ori, Articolul 13 din Convenție garantează disponibilitatea la nivel național a unei căi de atac, care ar permite exercitarea efectivă a esenței drepturilor și a libertăților protejate de către Convenție, indiferent de forma în care acestea ar putea fi prevăzute în ordinea juridică internă. Prin urmare, scopul Articolului 13 din Convenție este de a impune instituirea unei căi de atac interne pentru a soluționa fondul unei „plângeri contestabile” în baza Convenției și de a acorda o redresare adecvată.

31. Curtea reiterează că ea a examinat de numeroase ori problema măsurilor interne cu privire la condițiile precare de detenție în Moldova (a se vedea Șarban v. Moldova, nr. 3456/05, §§ 57-62, 4 octombrie 2005, Holomiov v. Moldova, nr. 30649/05, §§ 101-07, 7 noiembrie 2006, Istratii și alții v. Moldova, nr. 8721/05 și 2 altele, § 38, 27

martie 2007, Mitrofan v. Moldova, 50054/07, §§ 32 și 33, 15 ianuarie 2013, Segheti v. Moldova, nr. 39584/07, § 22, 15 octombrie 2013, Shishanov, pre-citată, § 75, și Mescereacov v. Republica Moldova, nr. 61050/11, § 15, 9 februarie 2016) și a concluzionat de fiecare dată că măsurile propuse de către Guvern (inclusiv cele sugerate în prezenta cauză) au fost ineficiente. În Malai v. Moldova (nr. 7101/06, §§ 42-46, 13 noiembrie 2008), Mitrofan (pre-citată, § 61) și Segheti (pre-citată, § 38) Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 13 din Convenție din cauza lipsei remediilor naționale efective cu privire la condițiile inumane și degradante. Prezenta cauză nu constituie o excepție. Prin urmare, Curtea consideră că nu s-a demonstrat că au existat remedii eficiente cu privire la plângerea reclamantului în baza Articolului 3. Astfel, a avut loc o încălcare a Articolului 13 din Convenție.”

Pentru încălcarea de către Republica Moldova a drepturilor fundamentale prevăzute de Convenție, enumerate supra, Curtea Europeană a considerat echitabil ca condamnatul Miron Alexandru să fie despăgubit pecuniar cu EUR 10.000, plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciu moral și EUR 1.000, plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlul de costuri și cheltuieli.

Or, prima condiție de admisibilitate a cererii de revizuire a fost întrunită, fiind incontestabil faptul că în privința condamnatului la nivel național au fost încălcate prevederile Convenției, acesta fiind deținut în penitenciarul nr. 13 în condiții contrare art. 3 CEDO, în perioada dintre 28 septembrie 2011 și 4 decembrie 2014; legislația pe baza căreia Miron Alexandru a fost deținut în arest preventiv nu fusese suficient de clară și previzibilă în aplicarea sa, adică nu îndeplinea condiția de legalitate, inerentă art. 5§1 CEDO; condamnatul nu a avut acces la o cale de atac eficientă pentru a-și exercita efectiv drepturile și libertățile protejate de Convenție, ceea ce denotă violarea art. 13 CEDO.

În acest punct de analiză, Colegiul Penal consideră relevant de a specifica faptul că această primă condiție impusă de legislator este *sine qua non* pentru toate procedurile inițiate în baza art. 464¹ Cod de procedură penală, or inexistența unei hotărâri a CtEDO despre violarea unui drept din Convenție, îl privează automat pe condamnat de beneficierea de acest remediu la nivel național.

Din aceste considerente, pentru ca cererea de revizuire să aibă șanse de succes, celelalte două condiții subsidiare prevăzute de art. 464¹ alin. (1) Cod de procedură penală, și anume: *producerea și în prezent a consecințelor grave ale încălcării și imposibilitatea remedierii în alt mod decât prin revizuirea hotărârii pronunțate a dreptului lezat*, sunt considerate fundamentale pentru intervenția Colegiului Penal în hotărârile devenite irevocabile, prin desființarea acestora, în partea stabilirii pedepsei, cu redozarea semnificativă a ei, după cum solicită revizuentul.

În continuare, supunând analizei condiția ***caracterului continuu al producerii consecințelor***, urmează de specificat că, consecințele violării drepturilor pot continua să se producă indiferent dacă a fost stabilit sau nu faptul cauzării prejudiciului și chiar dacă a fost stabilit un quantum al despăgubirilor.

La caz, încălcările constatate de Curtea Europeană reclamate de condamnat și în prezenta cerere de revizuire vizează perioada dintre 28 septembrie 2011 până la 4 decembrie 2014, timp în care Miron Alexandru a fost deținut în penitenciarul nr. 13 din

mun. Chișinău, în condiții contrare art. 3 CEDO, detenția acestuia fiind bazată pe prevederi legale care nu erau suficient de clare și previzibile în aplicarea sa, adică nu întruneau condiția de legalitate prescrisă de art. 5§1 CEDO și nu a avut acces la o cale de atac eficientă garantată de art. 13 CEDO, la nivel național, pentru a deplânge condițiile precare de detenție în care a fost deținut.

În ședința de judecată desfășurată în Curtea Supremă de Justiție, instanța în subsidiar a concretizat la apărătorul condamnatului, Sîrcu Ina, perioada la care se face referință în cererea de revizuire și se reclamă încălcarea drepturilor fundamentale ale lui Miron Alexandru, în acest sens avocata menționând că este vorba despre deținerea acestuia în penitenciarul nr. 13, adică perioada dintre 28 septembrie 2011 până la 4 decembrie 2014.

De aici se poate afirma cu certitudine că nu suntem în prezența condiției de continuitate a producerii consecințelor care au dus la încălcarea prevederilor Convenției, întrucât condamnatul în prezent își execută pedeapsa stabilită prin sentință, de 23 ani închisoare, în penitenciarul nr. 9-Pruncul de tip închis. Totodată, din aceleași considerente, nu putem afirma despre continuitatea încălcărilor admise și pe tărâmul art. 5§1 și 13 CEDO, care au legătură de cauzalitate directă cu perioada detenției preventive a condamnatului reclamată de ultimul în fața Înalțului For European.

O ultimă condiție supusă analizei de Colegiul Penal se referă la imposibilitatea remedierii consecințelor în alt mod decât prin revizuirea hotărârilor pronunțate.

În sensul Convenției Europene „*remediu*” este ceea ce permite autorităților interne competente să rezolve substanța reclamației relevante împotriva încălcării Convenției și să ofere compensația potrivită. Un remediu este considerat efectiv doar dacă este disponibil și suficient. Concomitent, trebuie de menționat că eficacitatea remediei nu depinde, totuși, de certitudinea unui rezultat favorabil pentru reclamant.

Pe de altă parte, urmează de evidențiat că pentru remedierea unor drepturi fundamentale lezate se disting două tipuri de remedii: preventive și compensatorii, care pot coexista și se completează reciproc. Totodată, se specifică faptul că alegerea remediei potrivit pentru despăgubire depinde de natura dreptului încălcat și răsfrângerea nemijlocită a consecințelor acestor încălcări asupra persoanei.

Remediul preventiv presupune existența la nivel național a unor mecanisme eficiente prin care se va duce la încetarea rapidă a încălcării drepturilor garantate de Convenție, totodată acesta fiind capabil de a preveni prompt continuarea presupusei încălcări.

In concreto, referindu-ne la incidența remediei preventive în această cauză, se constată că acesta a fost consumat prin faptul că încălcările admise la nivel național de care s-a plâns condamnatul în fața Curții Europene au încetat, de drept, acestea vizând perioada detenției preventive a lui Miron Alexandru în penitenciarul nr. 13 din mun. Chișinău, or începând cu data de 4 decembrie 2014, condamnatul a fost transferat în penitenciarul nr. 9 - Pruncul pentru executarea pedepsei.

De altfel, anume inexistența unui atare remediu și a dus la constatarea Curții despre violarea art. 13 CEDO în cazul lui Miron Alexandru, întrucât la nivel național s-a eșuat încetarea rapidă a încălcării dreptului condamnatului de a nu fi deținut în condiții precare

de detenție preventivă și la posibilitatea acestuia de a contesta condițiile detenției, care în opinia lui erau contrare art. 3 CEDO.

Remediile compensatorii presupun despăgubirea celor prejudiciați într-un drept al său. În ceea ce privește efectul remediei compensatorii, deși acesta poate lua forme multiple (diminuarea sancțiunii sau a compensarea prin echivalent bănesc), ne vom concentra pe cea mai uzuală formă, și anume despăgubirea pecuniară.

În speță, Miron Alexandru, a fost despăgubit pecuniar de Curtea Europeană cu EUR 10.000, plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciu moral și EUR 1.000, plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlul de costuri și cheltuieli. Așadar, având în vedere că, *restitutio in integrum*, adică modul de reparațiune privilegiat de Curtea Europeană, a fost imposibil de aplicat în circumstanțele speței date, instanța europeană a purces la modalitatea cea mai frecvent utilizată în jurisprudența sa, de plata unei despăgubiri pecuniare a condamnatului, aplicând în acest sens art. 41 din Convenție.

În rezumatul celor supra expuse, Colegiul Penal ține să reitereze faptul că pentru încălcările reclamate de condamnat în cererea adresată Curții Europene, precum și pentru cele expuse de dânsul în prezenta cerere de revizuire, Miron Alexandru a fost deja despăgubit pecuniar. Prin urmare, statutul de victimă al condamnatului a decăzut întrucât consecințele încălcărilor admise pe tărâmul art. 3, 5§1 și 13 ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, au încetat să se producă odată cu părăsirea de către condamnat a penitenciarului nr. 13 la data de 4 decembrie 2014.

Totuși, analizând minuțios cererea de revizuire declarată de Miron Alexandru se conchide că revizuentul se pretinde în continuare victima acelor încălcări admise în privința sa, la nivel național, care vizau perioada detenției preventive și deținerii acestuia în penitenciarul nr. 13 din mun. Chișinău, solicitând rejudecarea cauzei și desființarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 octombrie 2013, a deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 aprilie 2014 și a deciziei Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2014, în partea stabilirii pedepsei, care potrivit art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, urmează a fi redusă conform următorului calcul: două zile de închisoare pentru o zi de arest preventiv.

În cererea depusă, condamnatul menționează că instanța este în drept să-i reducă pedeapsa, drept recompensă pentru acele încălcări constatate de CtEDO, astfel, condamnatul urmând să beneficieze de o reducere de: 4 ani și 2 luni = 8 ani și 4 luni, deduși din termenul de 23 ani închisoare stabiliți prin hotărârile judecătorești menționate supra.

În mod practic, condamnatul pretinde, prin cererea de revizuire, aplicarea dublă a remediei compensatorii, deja nu prin echivalent bănesc, dar prin reducerea din termenul total al pedepsei stabilite de instanțe pentru executare în privința sa pentru faptele infracționale comise de acesta și încadrate în baza art. 145 alin. (2) lit. a), b) Cod penal și art. 290 alin. (1) Cod penal.

Prin dispunerea revizuirii hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată și redozarea semnificativă a pedepsei aplicate condamnatului, după cum o cere acesta, se va crea situația că pentru aceleași încălcări admise anterior în privința lui de către stat,

Miron Alexandru urmează a fi despăgubit dublu, dând astfel unei situații o dublă valență juridică.

Pe cale de consecință, Colegiul Penal explică că revizuirea este o cale de atac de retractare care presupune redeschiderea procedurilor judiciare în privința unei cauze penale. Aceasta nu presupune rejudecarea cauzei în mod implicit, ci doar ca efect al admiterii cererii de revizuire, ceea ce prezumă existența temeiurilor în acest sens. În caz contrar, poate avea loc o ingerință asupra securității raportului juridic. Revizuirea cauzei în urma pronunțării hotărârii de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului are ca obiectiv asigurarea securității raporturilor juridice și excluderea în continuare a producerii consecințelor negative exclamate de Curte în hotărârea sa. La caz, temeiuri de intervenție în hotărârile judecătorești devenite irevocabile și definitive nu se constată.

Pentru toate considerentele arătate în prezenta decizie, Colegiul statuează asupra netemeinicii cererii de revizuire declarate de condamnatul Miron Alexandru, din motivul lipsei continuității efectului negativ al încălcărilor constatate de Curtea Europeană.

11. În conformitate cu art. 464¹ alin. (10) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de revizuire declarată de condamnatul Miron Alexandru XXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 octombrie 2013, a deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 aprilie 2014 și a deciziei Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2014, în propria lui cauză penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 5 noiembrie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion

Judecător

Mardari Dumitru

Judecător

Ghervas Maria